

Teuve

Geschreven door Karel Puts

Teuve

Een groep officieren was op weg naar de kazerne. Ze hadden een oud en antiek zwaard opgehaald dat was uitgeleend aan een andere kazerne, waar het in de ontvangsthal had gehangen ter gelegenheid van het driehonderd jarig bestaan. Het zwaard had toebehoord aan de eerste commandant van die kazerne en was in het bezit van een van de nakomelingen van die commandant. Ze hadden een binnenlandse vlucht genomen en de passagiers maakten zich gereed om uit het vliegtuig te stappen. Veel voorbereidingen waren er voor nodig geweest om het zwaard in het vliegtuig mee te nemen. Andere manieren dit bijzondere zwaard terug te brengen waren op dat moment onmogelijk.

Verspreid over de aankomsthal zaten mensen te wachten. Ze lazen een krantje, zaten met elkaar te praten, keken op het mededelingenbord, etc. Er stonden mensen bij een winkeltje dat naast tijdschriften en kranten, boeken, blikjes frisdrank en versnaperingen verkocht. Aan een muur hing een groot affiche

over een tentoonstelling in een bekend museum en er liepen mensen met tassen en koffers door de hele aankomsthal.

Teuve woonde in een voorstad van een grote stad. Hij verdiende goed en had een huis gekocht. Bijna al zijn geld had hij erin gestoken en hij was er tevreden mee. In zijn garage kon hij aan zijn auto sleutelen. Enkele huizen verderop woonde iemand die het een mooie wagen vond. Hij kwam weleens langs en hielp dan een beetje mee met sleutelen. Teuve had een vriendin genaamd Francien, ze was nog niet zo lang geleden bij hem ingetrokken. Ze was er niet. Ze had nog wat zaakjes te regelen in de stad waar ze had gewoond en zou vandaag terugkeren. Hij mocht haar graag. Ze liet hem de vrijheid om de dingen te doen die hij wilde doen en omgekeerd was het net zo. Hij had haar deze week nog niet gezien en zag naar haar uit. Hij zat achter zijn bureau en hield zijn administratie bij. Naast hem lagen aantekeningen waartussen een aantekening over de zichtstoot waarin stond te lezen, de zichtstoot is een snelle armbeweging naar het lichaam, waarbij iemand zich verbeeld wat er zou kunnen gaan gebeuren. Hij wordt zichtstoot genoemd daar degene die hem krijgt niet echt wordt geraakt. Hij is 'op zicht' gegeven. Als hij bevalt kan hij ook echt worden gegeven. Teuve testte beschermende kleding bij een bedrijf dat gespecialiseerd was in de fabricage van kogelwerende materialen. Over de beschermende kleding die hij droeg waren de ontwikkelaars enthousiast. Het was gemakkelijk te dragen en bijzonder sterk. Niet alleen voor kogels tot een bepaald kaliber, maar ook voor messen, steekwapens, etc. Ze hadden enkele proeven gedaan en de beschermende kleding die Teuve aanhad had het doorstaan. De kleding zat zo gemakkelijk dat hij bijna was

vergeten het uit te trekken, voordat hij naar huis ging. Onderweg zou hij nog zijn vriendin ophalen en hij zag dat hij moest vertrekken om niet te laat te komen. Het geluid van een 12 cilinder klonk om de hoek van het gebouw waar hij werkte. Met korte onderbrekingen werd gas gegeven om te zien en te horen, dat de motor het goed deed. Hij gaf vol gas, reed het bedrijfsterrein af en met normale snelheid de weg op tussen het andere verkeer. Hij kwam op de plaats van bestemming en ging naar de aankomsthal. Daar ontving hij een bericht van Francien, waarin stond dat ze te laat was geweest en met vertraging zou arriveren. Hij had haar liftend langs de weg aangetroffen en na de kennismaking met elkaar uitgenodigd met hem mee naar huis te gaan. Ze zagen wat in elkaar, ze bereidde een maaltijd, ruimde wat op, bleef slapen. Hij verbaasde zich erover wat een intiem moment kon doen. Maanden later dacht hij er nog aan terug. Hij kwam ze een keer tegen. Ze keken enkele ogenblikken naar elkaar en gingen met elkaar om. Ze hadden lange gesprekken met elkaar, over hen toekomst, over hen voorliefdes. Over hen liefde, etc. Het heeft een hele tijd geduurd, voordat ze besloten met elkaar samen te gaan wonen. Hij had een koophuis, Francien had een huurwoning. Ze gingen in de woning van Teuve wonen. In de aankomsthal was het druk, aan de zijkant zag hij een groep soldaten staan. Hij keek naar het krantenrek dat voor een winkeltje stond. Op dat moment hoorde hij veel kabaal en geschreeuw. Aan de overkant renden terroristen de aankomsthal binnen en doden en verwonden mensen, ook werden er mensen gegijzeld die zich daar ophielden. Het waren veel terroristen en ze waren gewapend met zwaarden en messen. Door een samenloop van omstandigheden waren ze alleen daarmee bewapend. De gevechten duurden niet lang. De beveiliging werd onder de voet gelopen. Al gauw was de hele aankomsthal in handen van de terroristen. De gegijzelden zaten met de rug naar elkaar toe in het midden van

de hal. Ze werden toegesproken door iemand met een vreemd accent. Ze moesten zich rustig gedragen, anders dreigde het voor hun fataal af te lopen. Tevens werden ze gevraagd hun zakken leeg te maken en de inhoud daarvan aan de terroristen te geven die ook hun kleding zouden doorzoeken. Dat bracht consternatie te weeg onder de gegijzelden. Sommigen waren verontwaardigd dat een terrorist hen ging betasten. Het zag er naar uit dat het lang ging duren, maar de terroristen waren er erg handig in. De leider van de terroristen begon over zijn geloof te praten met als gevolg dat de rest van de terroristen fanatieker te werk ging.

De officieren die aan het wachten waren op verder transport stonden wat van die groep gegijzelden vandaan. De generaal die de groep aanvoerde hield het oude en antieke wapen in de hand. Een van de terroristen die het zwaard had opgemerkt liep naar een man toe en sprak met hem. Deze liep in de richting van de officieren om er zelf naar te kijken. De man week af van de andere terroristen, doordat hij een katana bij zich had. Hij liep naar de officieren en vroeg met een Arabisch accent van wie dat zwaard was. De generaal legde uit dat het een oud en antiek zwaard was dat ze terugbrachten naar de kazerne waar het werd bewaard. De terrorist zei dat hij met iemand wilde vechten met dat zwaard. De generaal deed wat afwijzend en zei dat het wapen al lang niet meer was gebruikt en hij niemand bij zich had die een geoefend zwaardvechter was. De terrorist vond dat smoesjes en nam er geen genoegen mee. Hij bekeek de officieren die voor hem stonden en waarvan sommigen niet meer in dienst zaten. Hij raakte met zijn katana de schouder aan van een van hen en zei dat hij met hem moest vechten. Als hij zou winnen dan zou hij

een deel van de gegijzelden laten gaan. De terrorist liep van hem vandaan en bleef daarna staan. De officier die aangewezen was voor het gevecht nam het oude zwaard aan en keek er naar. Hij liep naar de terrorist toe. Na enkele meters werd hij door Teuve tegengehouden.

‘Neem me niet kwalijk’, zei hij. ‘Laat mij met hem vechten.’ De officier was uit zijn concentratie gebracht en keek hem verbaasd aan.

‘Laat mij met hem vechten’, zei hij nogmaals.

‘Nee dat gaat niet’, zei de officier.

‘Laat mij het doen, ik draag protectie’ en hij liet een deel van zijn beschermende kleding zien die hij nog aan had. De officier die dergelijke kleding wel kende stelde verder geen vragen. ‘En ik heb ze bekeken, ik heb een plan’, zei Teuve en stak zijn hand uit om het zwaard aan te nemen. De officier hield het antieke wapen vast en Teuve nam het langzaam uit zijn handen. De officier liep terug en Teuve bekeek het wapen. De generaal keek de officier die het zwaard had afgestaan vertoornd aan. De officier legde uit dat hij het antieke zwaard had afgestaan, omdat Teuve beter was voorbereid en beschermende kleding droeg, daarbij had hij ook nog een plan de terroristen te verslaan. Ze konden er niets meer aan veranderen en ze bleven langs de kant staan. Teuve was op weg naar de terrorist om tegenover hem te gaan staan in afwachting van het gevecht. Onderweg trok hij een bivakmuts van een door de terroristen gedode beveiligder die op de grond lag van zijn hoofd en trok hem zelf aan met de opening voor de ogen aan de achterkant. Het belemmerde zijn zicht, maar hij vond dat hij nog voldoende kon zien. Hij stond met opgeheven zwaard tegenover de terrorist te wachten op zijn aanval. Die aanval kwam. De terrorist kwam naar hem toe en sloeg zijn katana tegen zijn buik. Op dat moment had Teuve met het antieke wapen zijn tegenstander onthoofd. Zelf was hij, bij de aanval van de terrorist, niet gewond geraakt.

Hij nam de katana van de grond en hield die bij zich. De overige terroristen kwamen op hem af. Twee rijen terroristen stonden voor hem, een rij door de knieën gezakt, de andere rij stond daarachter. Van de zijkanten viel de rest van de terroristen hem aan. Teuve was echter snel en schakelde in één beweging alle staande terroristen uit, die achter de door de knieën gezakte terroristen stonden. De door de knieën gezakte terroristen gingen rechtop staan en met het tweede zwaard sloeg Teuve, nog in een draaiende beweging, in één slag de buiken van ze open. Er bleven niet meer zoveel terroristen over. Geschrokken en angstig, waren ze geen partij meer voor Teuve. Hij versloeg een terrorist die hem met open gesperde ogen aankeek en met twee handen een zwaard vasthield. Hij viel dood op de grond. Een andere terrorist viel hem aan. Teuve pareerde zijn slag en sloeg in een tegenaanval toe. Ook hij lag dood op de grond. De rest had hun zwaard laten vallen en renden weg, daarbij werden ze beetgepakt door de menigte. In de drukte die volgde liepen mensen confuus door de aankomsthal. Enkelen bleven staan. Een ander ging op zoek naar zijn spullen, gevolgd door nog meer mensen die hen spullen terug wilden hebben. Teuve keek om zich heen en vergewiste zich ervan dat het gevaar was geweken. Hij bekeek het antieke zwaard en liep ermee naar een zijdeur van de aankomsthal. Daar zette hij het zwaard tegen de muur met de bivakmuts erop en verliet de hal.

Nawoord.

Een scene uit de historie is mij altijd bij gebleven nadat ik erover had gelezen. Het betreft een oorlogstoneel enkele honderden jaren geleden. Het was geen belangrijke slag. Twee edellieden die het met elkaar aan de stok hadden gekregen. De voor krijgsdienst geschikte onderdanen werden opgeroepen en begaven zich naar het strijdtoneel. Daaronder was een dikke slager die niet van vechten hield en daar ook niets van kon. Het werd hem niet kwalijk genomen, ook niet door de edelman voor wie hij streed. Hij was nou eenmaal zo. Hij mocht echter niet vertrekken. Hij moest aan de strijd deelnemen. Ze gaven hem een groot zwaard en zetten hem in de voorste linie. Het zwaard was langer dan de andere zwaarden. Daarmee kon hij de vijand wat meer van zich afhouden, werd er aanmoedigend bij gezegd. De vijand naderde en de dikke slager werd aangespoord te vechten. Het is niet bekend om wat voor redenen hij het deed, maar hij nam het zwaard in zijn handen en begon ermee in de rondte te draaien. Het was een lang zwaard en iedereen die bij hem in de buurt stond ging aan de kant. Hij werd aangespoord om in de richting van de vijand te lopen. De vijand kwam dichterbij. Ze letten niet genoeg op het zwaard dat werd rondgedraaid, waardoor er hoofden gingen rollen en ook op andere manieren gewonden bij de vijand vielen. Hij kreeg hulp en de vijand leed verliezen. De slager had een bres geslagen in de vijandelijke linie, dat niet onopgemerkt bleef door de edelman waarvoor ze streden en uiteindelijk hebben ze de slag gewonnen.

www.kputs.nl

2^e uitgave

© This work is copyright protected.